

Sadhu Sundar Singh

Videnja iz onostranstva

Sadhu Sundar Singh

Videnja iz onostranstva

Sestavil Andre Rademacher

Hvala Ingu Schneuingu, ki je skeniral original

Spremna beseda anglikanskega škofa v Lahoreju
Predgovor nadškofa v Uppsali Söderbloma
Predgovor avtorja

1. Poglavje

Življenje in smrt

2. Poglavje

Kaj se zgodi ob smrti

3. Poglavje

Svet duhov

4. Poglavje

Pomoč človeku in njegovo
poučevanje pred smrtjo ter po njej

5. Poglavje

Sodba nad grešniki

6. Poglavje

*Življenje pravičnih in
njihov veličastni konec*

7. Poglavje

Cilj in namen stvarstva

Sklepna beseda

Spremna beseda

Sundar Singhovega škofa

Zame je velik privilegij, da bom lahko izpolnil prošnjo svojega prijatelja Sadhu Sundar Singha in napisal kratek predgovor za njegovo knjigo o "videnjih", upam in verjamem namreč, da bo ta knjižica pomagala številnim dušam v njihovem boju za Božjo resničnost. Želim si, da bi lahko vsi, ki prebirajo knjigo, imeli privilegij, dan nam v naši škofiji in še nekaterim v Londonu, namreč da bi Sadhuja tudi osebno spoznali. Sporočilo knjige posreduje in potrjuje enak vtis, kot ga v naših srcih pusti pogovor s Sadhujem, to je vtis osvežujočega zdravja in sveže preprostosti.

Menim, da se bodo nekateri, ki berejo knjigo, sami od sebe čutili dolžne vprašati: "Kakšno je pravo bistvo te duhovne izkušnje? Kakšna je pri tem vloga nezavednega? Ali je bila v tem, kar je videl v 'videnjih', objektivna resničnost?"

Sam nimam filozofskega znanja, ki bi mi omogočalo, da odgovorim na to vprašanje. Hkrati nikakor nisem prepričan, da bi ga, če bi ga tudi imel, znal s pridom uporabiti.

Sveti Pavel se je zadovoljil s tem, da za svoje najgloblje duhovne izkušnje ni našel zadostne razlage.

"Bodisi v telesu ali izven njega - jaz ne vem; Bog ve." Zdi se mi, da je najpreprostejše dojemanje hkrati tudi najpravilnejše. Knjigo sem v obliki rokopisa prebral v Shimli nekega nedeljskega popoldneva to poletje in ko sem nato poskušal dojeti svoj vtis, se mi je dozdeval nekako takšen:

Čutil sem, da se je za trenutek dvignila tančica, ki ponavadi zastira resnični svet, in mi je bilo s pomočjo tega zvestega Kristusovega služabnika dano stvari videti takšne, kot v resnici so. Tega sicer ne vem, vendar se nagibam k domnevi, da bi moj prijatelj, Sadhu, z veseljem sprejel to čisto preprosto "razlago" svojih "videnj" .

In ko se je moj duh tako pomudil pri vsebini knjižice, sem se spomnil odlomka iz Svetega pisma, ki v določenem pogledu poroča o enaki izkušnji.

V vseh nasprotujočih si mnenjih o prihodu Božjega kraljestva imamo pričevanje našega Gospoda samega o tem, da je to kraljestvo na prav poseben način že prišlo. "Nekateri od tukaj stoječih res ne bodo okusili smrti, dokler ne bodo videli Božjega kraljestva, ki je prišlo z močjo." (Mr 9,1).

Te besede so tako v Markovem kot tudi Matejevem evangeliju tesno povezane s pripovedjo o sprememnitvi. Zato ne morem dvomiti o tem, da so evangelisti ta nepozabni dogodek v življenju treh izbranih učencev (eden izmed njih je bila priča iz Markovega evangelija) hotela interpretirati kot prihod Božjega kraljestva z močjo.

In ta prihod se je zgodil tako: dvignila se je tančica, ki prekriva nevidni svet, tako da so prebivalci tistega sveta postali vidni in zaznavni za človeške oči in človeška ušesa in so se v veličastvu resničnega Jezusa svetlikali skozi tančico mesa.

Ali ne bi bilo mogoče, da je tovrstna izkušnja Božjim služabnikom od časa do časa podarjena še dandanes? Osebnost sem prepričan, da so bile Sadhujeve izkušnje, o katerih pripovedujejo ta "videnja", prav te vrste: da se je pred njim, kot pred temi drugimi Božjimi služabniki, dvignila tančica, ki prekriva resničnost, tako da je videl našega Gospoda takšnega, kakršen resnično je, in tudi tisti svet.

Sporočila, ki nas dosežejo kot rezultat takšnih izkušenj, moramo sprejeti z globokim spoštovanjem. Vendar pa jih je treba preveriti skozi odnos do Božjega razodetja v Jezusu Kristusu. Sam sem navedeni preizkusni kamen marljivo uporabljal za ta sporočila in menim, da so v skladu s tistim razodetjem Božje biti, ki ga najdemo v življenju in nauku našega Gospoda. Prav zato jih s hvaležnostjo sprejemam kot novi dokaz za to, da Bog še danes govori Svojemu ljudstvu. Prosim Boga, da naj tale knjižica mnogim odpre oči za "resnični svet", ki je povsod okoli nas, "tesneje ob nas kot dih in bližje kot roke in noge", in za katerega smo vendarle vse prepogosto slepi.

Shimla, junij 1926

H. B. Durand

anglikanski škof v Lahoreju

Predgovor

nadškofa Söderbloma k švedski izdaji

V veselje mi bo izpolniti povabilo in v parih besedah predstaviti novo knjižico Sadhuja Sundarja Singha. Ta videnja so namreč značilna za Sadhuja.

V izjavah o svojih videnjih je bil zelo zadržan. Le na izrecno prošnjo prijateljev je blagovolil to karakteristično potezo, ki ga povezuje s številnimi svetimi možni in ženami v zgodovini razodetja in Svetega pisma, razodeti tudi izven ozkega kroga zaupnih prijateljev.

V svoji knjigi o "Sporočilu Sundarja Singha" sem en odlomek posvetil tudi tej zadevi. Za Sundarja Singha videnja sama po sebi niso nič posebnega. Je namreč takšne narave, da se mu videnja zdijo nekaj povsem naravnega. Prav zato nima težav s predpostavko, da imajo tudi drugi ljudje videnja.

Dogodek zanj ne postane neverjeten ali neresničen samo zato, ker je povezan z videnji. V Sundarjevem veselju se dogajajo čudne stvari. Ni lahkoveren.

Ima neomajno sodbo. Toda videnja so zanj naravna oblika za poznavanje nebeških stvari.

Z duhovi se pogovarja brez kakršnekoli spiritistične naprave. In kdor želi presojati Sundarja Singha, mora upoštevati, da zanj resničnost in videnja prehajajo ena v drugo.

Zahvaljujoč njegovi zdravi evangeličanski ponižnosti in njegovi zvestobi do razodetja ga nič ne zavede od njegovega zaupanja v notranjo luč in lastno vizionarsko sposobnost.

Povsem naravno je, da duhovno odsotnost Sundarja Singha in njegovo ravnanje z duhovnim svetom označimo kot ekstazo, zato sem jo tudi sam poimenoval tako. V kolikor pa z ekstazo mislimo neke vrste omamo, potem to poimenovanje nikakor ni pravilno.

Ta drobna knjižica boljše kot Sadhujevi zgodnji spisi prikazuje, da njegova videnja nimajo značaja ekstaze v smislu zamaknjenosti, temveč posredujejo določene vpoglede v obliki videnj.

Videnja so usmerjena k razmišljanju in ne k čustvovanju. Opominjajo in poučujejo.

Domišljija je ukročena v službi določenega gledanja. Pomislimo denimo na Hesekiela ali Swedenborga. Tudi Sadhujeva videnja imajo presenetljivo trezen značaj. Včasih sicer delujejo čudno - vendar nam skozi njih govori čisto občevanje Sadhuja z Bogom.

Nathan Söderblom

Nadškof v Uppsali

Predgovor avtorja

V tej knjigi sem skušal pisati o nekaterih videnjih, ki so mi bila podarjena od Boga. Če bi sledil lastnim vzgibom, poročila o videnjih ne bi objavil za časa svojega življenja. Vendar so prijatelji, katerih sodbo visoko cenim, vztrajali, da bi moral nauk teh videnj objaviti kot duhovno pomoč za druge.

Skladno z željo teh prijateljev knjigo zdaj izročam javnosti.

Pred štirinajstimi leti so se moje oči med molitvijo v Kotgarhu odprle in uzrl sem nebesa. Bil sem prepričan, da sem umrl in je moja duša prišla v veličastvo nebes, ker sem vse videl tako živo. Toda v letih, ki so sledila, so tovrstna videnja vedno znova bogatila moje življenje.

Ne morem jih namerno doseči. Moje duhovne oči se običajno odprejo, kadar molim ali meditiram, včasih tudi do osem- ali desetkrat na mesec, tako da vidiijo v nebesa, in za uro ali dve se z Jezusom Kristusom sprehajam po veličastvu nebeške sfere in pogovarjam z angeli ter duhovi.

Iz njihovih odgovorov na moja vprašanja sem črpal mnogo tiste snovi, ki sem jo že objavil v svojih knjigah. Preveva me neizrekljivo navdušenje nad tistim duhovnim občestvom in hrepenim po trenutku, ko bom za vekomaj vstopil v ugodje in občestvo odrešenih.

Morda nekateri mislijo, da so te vizije le neke vrste spiritizem, vendar poudarjam, da med tem dvojim obstaja bistvena razlika. Spiritizem trdi, da prinaša sporočila in znamenja duhov iz teme, vendar so le-ta ponavadi tako fragmentarna in nerazumljiva, če ne celo resnično zavajajoča, da svoje privrženice prej vodijo od resnice proč kot pa k njej.

Jaz nasprotno v teh videnjih povsem jasno in razločno vidim vse podrobnosti o veličastvu duhovnega sveta in doživim povzdigujočo izkušnjo povsem realnega občestva s svetniki sredi nepojmljivega sijaja in čudovitega okolja sveta duhov, ki je postal viden.

Od teh angelov in svetnikov sem prejel sporočila o nevidnem svetu, ne nejasna, fragmentarna in izmikajoča, temveč jasna in razumljiva pojasnila o mnogih problemih, ki so me vznemirjali.

V izkustvu najzgodnejše cerkve je bilo "občestvo svetnikov" tako realno dejstvo, da mu je bilo dodeljeno mesto med potrebnimi členi njene vere, določenimi v "apostolski veroizpoved".

Nekoč sem svetnike v viziji povprašal po dokazu iz Biblije za to občestvo s svetniki. Odgovorili so mi, da razločen dokaz najdemo v Zah 3,7, kjer "tisti, ki so stali zraven", niso bili niti angeli niti "ljudje" iz mesa in krvi, temveč blaženi svetniki. Ob pogoju, da bo Ješúa izpolnil Njegovo voljo, Bog obljublja, da "ga bo pustil hoditi med tistimi, ki stojijo zraven (svetniki) *1". Ti naj bi bili njegovi "tovariši" - duhovi popolnih ljudi, s katerimi se je lahko družil.

V tej knjigi je pogosto govora o duhovih, svetnikih in angelih. Med njimi bi želel razlikovati tako: duhovi so tako dobri kot tudi zli, po smrti pa obstajajo v vmesnem stanju med nebese in peklom.

Svetniki so tisti, ki so preko tega stadij že vstopili v višjo sfero duhovnega sveta in jim je bila dodeljena posebna služba. Angeli so tista blažena bitja, ki jim je bila zaupana višja služba vseh vrst. Med njimi je veliko svetnikov iz drugih svetov ter seveda tudi svetniki iz tega našega sveta in vsi živijo skupaj kot ena družina.)

Drug drugemu služijo z ljubeznijo in so vekomaj srečni
v siju Božjega veličastva.

S svetom duhov mislim tisto stanje, v katerega vstopijo
duhovi po tem, ko zapustijo telo. Duhovni svet zajema
vsa duhovna bitja, ki grejo skozi vse stopnje med temo
brezkončne globine in Gospodovim prestolom v
svetlobi.

Iskreno se zahvaljujem rev. T. E. Riddlerju iz
novozelandskega misijona prezbitrijancev v Harareju,
Punjabu, ki je pripotoval v Subathu, da bi prevedel to
knjigo iz urdujščine v angleščino.

Zahvaliti se moram tudi gospe E. Sanders iz
Conventaryja za opravljeno korekturo knjige.

Sabathu, julij 1926

Sundar Singh

**1) To mesto je prevedeno po izvirnem besedilu.*

1. Poglavje

Življenje in smrt

Življenje

Obstaja samo en vir življenja - neskončno in vsemogočno Življenje, čigar moč stvarstva je podarila življenje vsem živim stvarjem. Vsa bitja živijo v Njem in v Njem bodo vekomaj ostala. In to eno Življenje je ustvarilo nešteto drugih, raznovrstnih življenj. Eno izmed njihovih razvojnih stopenj predstavlja človek, ki je ustvarjen po sami Božji podobi, da bi bil srečen v Njegovi navzočnosti.

Smrt

To življenje se lahko spreminja, vendar ga nikoli ni mogoče uničiti. In dasiravno se prehod iz ene oblike v drugo imenuje smrt, to nikakor ne pomeni, da se življenje zaradi smrti dokončno konča oziroma da mu je zaradi smrti nekaj dodano ali odvzeto. Smrt za življenje predstavlja zgolj prehod iz ene oblike obstoja v drugo. Če nekaj ne vidimo več, to še ne pomeni, da je prenehalo obstajati. Slej ko prej se znova prikaže, seveda v drugačni obliki in v nekem drugem stanju.

Človeka nikoli ne bo mogoče uničiti

V tem celotnem vesolju še nikoli nič ni bilo uničeno in tudi nikoli ne bo mogoče ničesar uničiti, zakaj Stvarnik nikoli ni ničesar ustvaril za to, da bi to potem uničil. Če bi nekaj želel uničiti, tega nikoli ne bi ustvaril. In če ničesar v stvarstvu ni mogoče uničiti, kako naj bi potem bilo mogoče uničiti človeka, ki je vendar krona stvarstva in zvesta podoba svojega Stvarnika? Ali lahko Bog sam uniči Svojo lastno podobo, lahko to stori katerokoli drugo bitje? Nikoli! Če človek potemtakem ob smrti ni uničen, se poraja celo vprašanje: Kje in v kakšnem stanju se bo nahajal človek po svoji smrti?

Poskušal bom na kratko pojasniti po svoji lastni vizionarski izkušnji. Seveda ne bom mogel opisati vsega, kar se mi je o duhovnem svetu razodelo v mojih videnjih. Zakaj jezik in podobe tega sveta so povsem nezadostne, da bi z njimi izrazil tiste duhovne resničnosti. Že sam poskus, da bi veličastnost gledanih stvari izrazil z našim običajnim jezikom, privede do spremembe njihovega pomena in vse prelahko do nesporazumov.

Zato sem moral izločiti pripoved o vseh tistih nežnih duhovnih dogajanjih, katerim lahko zadosti le duhovni jezik. Izluščil sem lahko le preproste in poučne dogodke, ki bodo koristili vsem. In ker bo prej ali slej vsakdo izmed nas vstopil v ta nevidni duhovni svet, bo prav gotovo koristno, če se bomo do neke določene stopnje seznanili z njim.

2. Poglavje

Kaj se zgodi ob smrti?

Kaj se zgodi ob smrti?

Ko sem nekega dne sam molil, sem se nenadoma zavedel, da me obdaja velika množica duhovnih bitij, ali, kot bi lahko tudi rekel: kakor hitro so se odprle moje duhovne oči, sem opazil, da klečim sredi velikanske množice svetnikov in angelov.

Ko sem jih videl v njihovem svetlem, blaženem stanju in ga primerjal s svojo lastno nizko vrsto, sem bil sprva nekoliko v zadregi. Toda njihovo pristno sočutje in njihova ljubezniva prijaznost sta mi takoj spet pomagala najti lastno ravnotežje. V svojem življenju sem že izkusil mir v Božji navzočnosti, vendar mi je občestvo s temi svetniki podarilo povsem novo, čudovito veselje.

V medsebojnem pogovoru so mi odgovorili na moja vprašanja in tako so se razrešile težave, ki sem jih imel glede številnih begajočih me problemov. Moje prvo vprašanje se je nanašalo na dogajanja v trenutku smrti in stanje duše po smrti. Dejal sem:

"Vemo, kaj se z nami dogaja od otroštva do starosti. Ne vemo pa, kaj se dogaja v trenutku smrti, niti kaj je onkraj vrat smrti. Natančno pojasnilo nam lahko dajo le tisti, ki so onkraj smrti, ki so vstopili v duhovni svet. Ali nam lahko", sem vprašal, "daste kakršno koli pojasnilo glede tega?"

Eden izmed svetnikov je odgovoril: "Smrt je podobna spancu. Ob prehodu človek ne čuti nobenih bolečin, kvečjemu če ima kakšne telesne težave in v primeru posebnih duhovnih pogojev. Spanec smrti pride nad človeka tako, kot utrujenega človeka premaga globok spanec.

Nad mnoge pride smrt tako nenadoma, da si lahko le zelo težko dopovejo, da so zapustili materialni svet in vstopili v svet duhov. Zmedeni spričo številnih novih in lepih stvari, ki jih vidijo vsenaokoli, mislijo, da so na obisku v nekem okolišu ali mestu fizičnega sveta, ki ga še nikoli poprej niso videli. Da so pravzaprav bili premeščeni iz materialnega sveta v kraljestvo duhov, spoznajo šele po natančnejšem poduku in ko si končno dopovejo, da se je njihovo duhovno telo za vedno ločilo od nekdanjega materialnega telesa."

Spet drugi prisotni svetnik mi je na moje vprašanje odgovoril tako: "Ponavadi telo v trenutku smrti zelo postopoma izgubi zmožnost občutenja. Nima bolečin, prevzame ga samo občutek zaspanosti. Včasih, zlasti ob veliki šibkosti ali pri nesreči, duh zapusti telo medtem, ko je le-to nezavestno. V tem primeru je duh ljudi, ki so živeli, ne da bi mislili na svet duhov ali se nanj pripravljali, zaradi nenadnega prehoda v duhovnem svetu nadvse zmeden in zelo žalosten nad svojo usodo.

Zli duhovi lahko škodijo samo tistim na svetu, ki so jim po svoji biti enaki, in še to le v omejenem obsegu. Seveda lahko vznemirijo tudi pravične, vendar ne brez Božje odobritve.

Včasih Bog satanu in njegovim angelom dovoli, da skušajo in zasledujejo Njegove ljudi, da bi iz te skušnjave izšli močnejši in boljši, kot je satanu dovolil tudi, da je zasledoval Njegovega služabnika Joba. Vendar verniki vsled tovrstne izkušnje prej nekaj pridobijo kot izgubijo."

Neki drugi svetnik, ki je stal zraven, je v odgovor na moje vprašanje dodal: "Zdi se, da takrat, ko se bliža trenutek smrti, mnogi, ki svojega življenja niso posvetili Bogu, izgubijo zavest. A dejansko obnemijo in so kakor ohromljeni od strahu, ko vidijo ogabne in satanske obraze zlih duhov, ki jih obdajajo. Nasprotno je umiranje vernika pogosto pravo nasprotje temu. Pogosto je izjemno srečen, saj uzre angele in svete duhove, ki mu izrekajo dobrodošlico.

Nadalje se lahko ob njegovi smrtni postelji mudijo tudi njegovi najdražji, ki so umrli pred njim, in njegovo dušo pospremijo v duhovni svet. In ko nato vstopi v 'svet duhov', se tamkaj takoj počuti domač. Zakaj ne samo, da ga obdajajo njegovi prijatelji, temveč se je že na svetu dolgo pripravljal na to domovino in sicer s svojim zaupanjem v Boga in s svojim občevanjem z Njim.

Četrty svetnik je na to dodal: "Naloga angelov je, da duše ljudi pospremijo iz sveta. Ponavadi se vsakomur v duhovnem svetu razodene Kristus sam v Svoji slavi, in sicer v - glede na moč - oslavljeni obliki, odvisno od duhovne razvitosti, ki jo je duša dosegla.

Včasih pa k ležišču umirajočega pristopi On sam in izreče dobrodošlico Svojemu služabniku, mu z ljubeznijo obriše solze ter ga popelje v raj. Tako kot otroka, ki se rodi v ta svet, že čaka vse, kar potrebuje, tako se ob njenem vstopu v duhovni svet potešijo tudi vse potrebe duše."

3. Poglavje

Svet duhov

Svet duhov

Med pogovorom so mi svetniki nekoč zaupali naslednjo informacijo: "Po smrti duša vsakega človeškega bitja pride v svet duhov in vsakdo najde glede na stopnjo svoje duhovne zrelosti namestitev pri takšnih duhovih, ki so enaki njegovi biti in naravi, naj bo to v temi ali svetlobi veličastva.

Zagotovili so nam, da v svet duhov nihče ni prišel v svojem fizičnem telesu, razen Kristus in nekateri svetniki, katerih telesa so bila spremenjena v blažena telesa. Nekaterim, kot na primer svetemu Pavlu (2 Kor 12,2), je dano, da že za časa svojega življenja na svetu vidijo duhovni svet in celo nebesa sama, čeprav sami ne znajo povedati, ali so v raj stopili telesno ali v duhu."

Po tem pogovoru so me omenjeni svetniki popeljali naokoli in mi pokazali čudovite stvari in kraje. Videl sem, kako je na tisoče duš iz vseh strani nenehno prihajalo v svet duhov in vse so spremljali angeli. Duše dobrih so imele ob sebi samo angele in dobre duhove, ki so jih sem pospremili od njihove smrtne postelje.

Zli duhovi se jim niso smeli približati, temveč so stali daleč proč in opazovali. Videl sem tudi, da ob dušah zares hudobnih ni bilo dobrih duhov, njih so nasprotno obdajali zli duhovi, ki so z njimi prišli vse od njihove smrtne postelje, medtem ko so angeli stali zraven in zlim duhovom preprečevali, da bi pustili prosto pot zahrbtnosti svoje hudobne biti in mučili ljudi.

Zli duhovi so te duše skorajda nemudoma odpeljali proč v temo. Te duše so takrat, ko so še bile v mesu, vztrajno dopuščale zlim duhovom, da so jih nagovarjali k zlobnemu in so se voljno pustile zapeljati v hudobije vseh vrst.

Dobri angeli namreč na noben način ne prekrižajo svobodne volje neke duše. Tamkaj sem videl tudi številne duše, ki so šele nedavno prišle v svet duhov in so jih spremljali tako dobri in zli duhovi kot tudi angeli. Vendar se je kaj kmalu začela kazati korenita razlika med njihovimi življenji in tako so se ločile med seboj: v svoji biti dobre k Dobremu in zle k Zlu.

Otroci svetlobe

Ko duše ljudi prispejo v svet duhov, se dobre takoj ločijo od zlih. Na tem svetu živijo vse skupaj, vendar v duhovnem svetu ni tako. Velikokrat sem videl, da se duhovi dobrih - otroci svetlobe - po vstopu v svet duhov najprej okopajo v neotipljivih, zraku podobnih vodah kristalno čistega oceana, kjer se močno in blagodejno osvežijo.

V teh vodah se gibljejo svobodno kot po zraku, prav tako ne potonejo, niti jih voda ne omoči, temveč jih krasno očisti. Čisti in osveženi pridejo v svet veličastva in svetlobe, kjer bodo vekomaj ostali v navzočnosti svojega Gospoda in občestvu nešteti svetnikov in angelov.

Otroci teme

Popolnoma drugače se godi dušam tistih, ki so bile za življenja zle!

V družbi sinov svetlobe jim je skrajno neprijetno, muči jih vse razkrivajoča svetloba Božjega veličastva in razmišljajo samo o tem, kako bi se skrile v kotičkih, kjer se ne vidi njihova nečista in z grehi omadeževana bit.

Iz najglobljih in najmračnejših krajev sveta duhov se dviga črn, smrdljiv prostor. V svojem trudu, da bi se skrili pred svetlobo, se ti otroci teme poženejo navzdol ter skočijo z glavo naprej v ta prostor in po tem se od tam nenehno dvigajo navzgor njihove bridke tožbe obžalovanja in strahu.

Toda nebesa so urejena tako, da duhovi v nebesih ne vidijo tega prostora in ne slišijo krikov strahu, razen če kdo izmed njih iz kakšnega posebnega razloga sam želi videti neprijetno stanje duš v temi.

Smrt otroka

Majhen otrok je umrl zaradi pljučnice in prišla je truma angelov, da bi njegovo dušo popeljali v svet duhov. Želel sem si, da bi njegova mati lahko videla ta čudoviti prizor, potem ne bi jokala, temveč bi vsa srečna pela. Angeli za malčke skrbijo s takšno ljubeznijo in skrbnostjo, kot ju ne bi mogla izkazovati niti mati.

Slišal sem, kako je nek angel rekel drugemu: "Poglej vendar, kako mati tega otroka joče zaradi kratke, časovne ločitve! Že čez nekaj let bo znova srečna, skupaj s svojim otrokom." Nato so angeli dušo otroka ponesli v tisti lepi, s svetlobo prepojeni del nebes, namenjen otrokom, kjer skrbijo zanje in jih poučujejo o vsej nebeški modrosti, vse dokler malčki postopoma ne postanejo takšni kot angeli.

Čez nekaj časa je umrla tudi mati otroka in njen otrok, ki je zdaj postal takšen, kot so angeli, je prišel z drugimi angeli, da bi izrekel dobrodošlico duši svoje matere. Ko ji je rekel: "Mati, ali me ne poznaš? Jaz sem tvoj sin Theodor", je materino srce kar prekipelo od sreče in ko sta se objela, so njene solze padale na tla kot rože. Prizor je bil zares ganljiv. In ko sta potem skupaj odšla, ji je sin pokazal in pojasni vse stvari okoli njiju ter je ostal ob njej ves tisti čas, ki ga je morala prebiti v vmesnem stanju. In ko se je čas, potreben za pouk v tistem svetu, iztekel, jo je vzel s seboj v višjo sfero, kjer je prebival tudi sam.

Tam so bile vse naokoli čudovite, ljubke pokrajine in v njih je bilo nešteto duš ljudi, ki so na svetu zavljo Kristusa prenašali najrazličnejše trpljenje in so bili na koncu povzdignjeni na ta čudoviti kraj časti.

Vse okoli in okoli je bilo edinstveno in izjemno lepo, gorovja, izviri, ravnine, vrtovi so bili prepolni sladkih sadežev in lepih rož vseh vrst. Vse, kar bi srce lahko poželelo, je bilo tam.

Tedaj je deček dejal materi: "Na svetu, ki je le medla senca tega resničnega sveta, naši najdražji žalujejo za nami, toda povej mi, je to tukaj smrt ali nasprotno resnično življenje, po katerem hrepeni vsako srce?"

Mati je rekla: "Sin moj, to je resnično življenje. Če bi na svetu poznala vso resnico o nebesih, ne bi bila nikoli žalovala zaradi tvoje smrti. Kako žalostno je, da so ljudje na svetu tako slepi! Kljub temu, da se je Kristus povsem razločno pokazal preko tega stanja veličastnosti in nam evangeliji vedno znova pripovedujejo o tem večnem kraljestvu Očeta, ne le nevedni, temveč tudi številni razsvetljeni verniki ne občutijo njegove veličastnosti.

Bog daj, da bi vsi dosegli večno radost tega kraja!"

S m r t f i l o z o f a

Duša nemškega filozofa je prišla v svet duhov in je že od daleč uzrla neminljivo veličastvo duhovnega sveta ter brezmejno blaženost njegovih prebivalcev.

Kar je videl, ga je očaralo, vendar mu je njegov trdovratni intelektualizem zaprl pot, tako da ni mogel vstopiti v ta svet in biti deležen njegovega veselja. Namesto, da bi priznal njegovo resničnost, je sam pri sebi takole argumentiral:

"O tem, da vse to vidim, ni dvoma, toda kakšen dokaz obstaja za to, da ima vse to objektivno resničnost in ni le prevara, ki jo je ustvaril moj duh? Najprej bom za vse te stvari od začetka do konca skušal najti dokaze logike, filozofije in naravoslovja, šele potem bom prepričan, da imajo njim lastno resničnost in niso zgolj utvara." Tedaj so mu angeli odgovorili:

"Iz tvojega govora je razvidno, da je tvoj intelektualizem preobrnil tvojo celotno bit. Tako, kot so za zaznavanje duhovnega sveta potrebne duhovne in ne telesne oči, je namreč za dojetje njegove resničnosti potrebno duhovno razumevanje, ne pa razumska vaja z elementi logike in filozofije.

Svojo znanost, ki ima opravka z materialnimi dejstvi, si skupaj s svojo telesno lobanjo in telesnimi možgani pustil za seboj na svetu."

Tukaj pomaga samo tista duhovna modrost, ki izhaja iz strahospoštovanja do Gospoda in ljubezni do Njega. "Eden izmed angelov je na to rekel drugemu: "Kako žalostno je, da ljudje pozabljajo dragocene besede našega Gospoda: „Če se ne spreobrnate in postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!" (Mt 18,3)." Enega izmed angelov sem povprašal po koncu tega moškega in odgovoril je: "

Če bi bilo življenje tega človeka v celoti slabo, bi takoj prišel k duhovom teme. Vendar ni brez čuta za moralo, zato bo zelo dolgo slep blodil naokoli v somraku spodnjih regij vmesnega kraljestva in se s svojo filozofsko glavo še naprej zaletaval ob ovire, dokler se, naveličan svoje norosti, ne bo pokesal.

Potem bo pripravljen od angelov, ki jim je bila dodeljena ta naloga, sprejeti potrebni pouk in po tem pouku bo sposoben stopiti v polno Božjo svetlobo v višjih sferah."

V toliko, v kolikor ga izpolnjuje navzočnost Boga, ki je duh, je celotni neskončni prostor v določenem smislu duhovni sveta. V drugačnem smislu je tudi ta svet duhovni svet, saj so njegovi prebivalci duhovi, oblečeni v človeška telesa.

Toda obstaja še drug svet duhov, ki je začasno bivališče duhov po tem, ko ob smrti zapustijo telo.

To je vmesno stanje - stanje med veličastnostjo in svetlobo najvišjih nebes ter mrakom in temo najnižjih peklov. V tem stanju je nešteto stopenj obstoja.

Dušo odpeljejo na tisto stopnjo, za katero je glede na svoj napredek na svetu najprimernejša.

Tukaj jo nekaj časa, ki je lahko krajši ali daljši, poučujejo posebej za to nalogo določeni angeli, dokler se duša ne odpre, da bi se pridružila tistim duhovom, ki so ji po naravi in biti enaki, najsi bodo to dobri duhovi v svetlejši svetlobi ali zli duhovi v globlji temi.

4. Poglavje

*Pomoč človeku in njegovo
poučevanje.*

Pred smrtjo ter po njej

Nevidna pomoč

Iz nevidnega sveta pogosto pridejo naši sorodniki in najdražji, včasih tudi svetniki, da bi nam pomagali in nas varovali. Angeli to stalno počnejo. Kljub temu se nam ne smejo prikazati v vidni obliki, razen v redkih primerih, v časih posebno velike stiske.

Po poteh, ki jih ne moremo prepoznati, nas navdajajo s svetimi mislimi, usmerjajo naše srce k Bogu in dobremu življenju, Božji Duh, ki biva v nas, pa zaključi izpopolnjevanje našega duhovnega življenja, ki ga niso mogli dokončati oni sami.

Kdo je največji?

Veličina človeka ni odvisna od njegovega znanja in njegovega položaja, prav tako samo z njima nihče ne more postati velik.

Človek je velik toliko, kolikor lahko koristi drugim, in vrednost njegovega življenja je odvisna od njegovega služenja drugim. Zato je človek velik le, če lahko v ljubezni služi drugim.

Saj tudi Gospod pravi: "kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik" (Mr 10,44). Vsem tistim, ki prebivajo v nebesih, je v veselje, da drug drugemu v ljubezni služijo in v tem, ko uresničujejo smisel svojega življenja, za vekomaj ostajajo v Božji navzočnosti.

Popravek zmote

Če ljudje resnično želijo živeti Bogu vsečno življenje, morajo že na tem svetu začeti popravljati svoje poglede in prenavljati svoje življenje. Vendar ni le Božji Duh tisti, ki se jih neposredno dotika. V skrivni kamrici svojega srca bodo namreč našli pomoč v občestvu s svetniki, ki jih sami ne vidijo, vendar so vedno dosegljivi, da jih podpirajo v dobrem.

Ker pa mnogo krščanskih vernikov in prav toliko nekrščanskih iskalcev resnice umre v času, ko še imajo o resnici napačno ali nepopolno mnenje, njihove poglede popravijo v svetu duhov, ob pogoju, da se ne oklepajo trdovratno svojega mnenja in so se pripravljeni učiti. Bog in Njegovi služabniki ljudi namreč niti na tem niti v prihodnjem svetu ne silijo, da bi karkoli storili proti svoji volji.

Kristusovo razodetje

V viziji sem videl, kako je v svet duhov prispel duh malikovalca in takoj začel iskati svojega boga. Tedaj so mu svetnik rekli: "Tukaj ni drugega boga kakor edini resnični Bog in Kristus, ki je Njegovo razodetje."

To je moža nekoliko začudilo, toda ker je bil iskren iskalec resnice, je odkrito priznal, da se je motil. Vneto je skušal popraviti svoj pogled na resnico in je vprašal, ali bi lahko videl Kristusa. Kmalu zatem se je tako njemu, kot tudi drugim, ki so pred nedavnim prispeli v duhovni svet, v šibki svetlobi razodel Kristus, ker na tej stopnji še ne bi prenesli polnega razkritja Njegove veličastnosti.

Njegovo veličastvo je namreč tako mogočno, da Ga celo angeli le stežka gledajo in si obraz zakrivajo s svojimi perutmi (Iz 6,2). Kadar se On razkrije neki duši, upošteva posebno stopnjo razvoja, ki jo je le-ta dosegla. Tako se prikaže bodisi v šibkejši ali v polnejši svetlobi Svojega veličastva, da lahko duša prenese pogled Nanj. Ko so duhovi zdaj videli Kristusa v šibki, vendar privlačni svetlobi, sta jih izpolnila takšna radost in takšen mir, ki se ju ne da niti opisati.

Okopani v žarkih Njegove življenje podarjajoče svetlobe in valovih Njegove ljubezni, ki nenehno izhajata iz njega in se razlivata preko njih, so bili oprani vseh svojih zmot. In potem so iz vsega srca pritrdili Njemu kot resnici, našli so ozdravitev ter Mu v tem, ko so se v globokem čaščenju priklonili pred njim, izkazovali hvalo in hvaležnost. In tudi svetniki, poklicani za njihovo poučevanje, so se veselili njihovega početja.

Delavec in dvomljivec

Nekoč sem v viziji videl, kako je v duhovni svet prispel delavec. Ker vse svoje življenje ni mislil na nič drugega kot na to, kako bo zaslužil svoj vsakdanji kruh, je bil zelo zmeden.

Imel je preveč dela, da bi razmišljal o Bogu ali duhovnih stvareh. Hkrati z njim je umrl še nekdo drug, dvomljivec, ki je bil zelo trdovraten v svojih pogledih. Oba naj bi se dolgo časa mudila na temnem kraju globoko spodaj v svetu duhov.

Tamkaj sta v svoji veliki stiski začela klicati na pomoč. Prihiteli so svetniki in angeli, polni ljubezni in sočutja, ter ju poučili o tem, kako lahko postaneta del kraljestva veličastva in svetlobe. A kot mnogi drugi duhovi sta kljub svojim tegobam raje ostala na svojem temnem kraju. Greh je namreč tako zelo preobrn timer njuno celotno bit in naravo, da sta o vsem dvomila.

Nezaupljiva sta bila celo do angelov, ki so jima prišli pomagati. Med opazovanjem tega sem želel vedeti, kakšen bo njun konec. Toda ko sem vprašal, mi je eden izmed svetnikov odgovoril zgolj: "Naj bo Bog milosten z njima!"

Predstavo o tem, kako sprevržena je človekova grešna narava, si lahko ustvarimo iz naslednjega primera. Če o nekom drugem krožijo zlobne govorice, jih bo človek, ki mu je greh spreobrn timer pogled, takoj sprejel kot resnične, četudi niso.

Ko pa prejme dobro in zares resnično informacijo, npr. da je ta in ta človek pobožen, da je v čast Bogu in v dobro svojih soljudi naredil to ali ono delo, bo takšen človek brez kakršnega koli oklevanja rekel: "Nič od tega ni res. To in to je moral biti njegov motiv." Če bi takšnega človeka vprašali, zakaj naj bi bil prvi primer resničen in slednji neresničen ter kakšne dokaze ima za to, ne bi mogel navesti niti najmanjših dokazov.

Iz takšnega čustvenega stanja lahko razberemo, da tisti, čigar zavest je omadeževalo zlo, zato verjame hudobnim izjavam, ker se ujemajo z njegovo slabo naravo, in da ima vse dobre izjave za laži, ker se ne ujemajo z zlom v njegovem srcu.

Nasprotno je odnos dobrega človeka že po naravi povsem drugačen. Sam po sebi je nagnjen k temu, da dvomi o slabi izjavi in verjame dobri, ker takšen odnos najbolj ustreza dobremu v njegovi naravi.

Kdor na tem svetu živi v nasprotju z Božjo voljo, v srcu ne bo našel miru, niti na tem niti v prihodnjem svetu, ter bo ob vstopu v svet duhov zmeden in prestrašen. Kdor pa že na tem svetu živi po Božji volji, bo ob prehodu v drugi svet miren in ga bo izpolnilo neizrekljiva radost. Zakaj tamkaj je njegova večna domovina in kraljestvo njegovega Očeta.

5. Poglavje

Sodba nad grešniki

Sodba nad grešniki

Mnogi mislijo, da če grešijo na skrivaj, potem tega nihče nikoli ne bo izvedel. Vendar je popolnoma nemogoče, da bi kakršen koli greh ostal prikrit za vekomaj.

Nekoč bo zagotovo razkrit in grešnik bo prejel zaslužen kaznen. Prav tako tudi pobožnost in resnicoljubnost ne moreta ostati skriti. Na koncu morata zmagati, čeprav ju občasno ne priznavajo. Primeri v nadaljevanju bodo osvetlili stanje grešnikov.

Pobožni mož in tat

V eni izmed vizij mi je mi je svetnik nekoč povedal naslednjo zgodbo: "Neki bogaboječi možki je moral nekoč pozno ponoči do oddaljenega kraja, da bi tamkaj opravil nujno delo. Po poti je srečal tatu, ki je pravkar vlamljal v trgovino. Dejal mu je:

'Nimaš pravice jemati lastnino drugih ljudi in jim povzročati izgubo. Takšno početje je hud greh.' Tat je odgovoril: 'Če želiš odnesti celo kožo, tiho odidi naprej. Drugače bo tebi v škodo.'

Dobri mož se je še naprej trudil in ko tat ni hotel ubogati, je začel klicati in je zbudil sosede. Prihiteli so ven, da bi prijeli tatu, toda tako, kot je dobri mož pričel obtoževati njega, tako mu je tat vrnil milo za drago in je obtožil njega.

'Da, da', je rekel, 'mislite, da je ta lump zelo pobožen. Toda jaz sem ga zalotil, ko je pravkar hotel krasti.'

Ker ni bilo prič, so prijeli oba in ju skupaj zaprli v en prostor, medtem ko se je policist z nekaj svojimi možmi skril, da bi prisluškoval njunemu pogovoru.

Tedaj se je tat začel smejati svojemu sojetniku. 'Glej, glej', je dejal, 'ali te nisem lepo ujel? Saj sem ti takoj rekel, da odidi ali pa bo škoda tvoja. Da vidimo zdaj, kako te bo rešila tvoja vera.' Kakor hitro je policist to slišal, je odprl vrata in izpustil dobrega moža z vsem spoštovanjem ter nagrado, medtem ko je tatu močno udaril in ga zaprl v jetniško celico.

Tako celo na tem svetu poteka neke vrste ločevanje med dobrim in zlim, toda prava kazen in nagrada sledita šele v prihodnjem svetu."

Skrivni grehi

Tudi naslednji primer sem slišal v viziji. "Moški je skrit v svoji sobi storil grešno dejanje in mislil, da je njegov greh skriven. Eden izmed svetnikov je pripomnil: 'Kako si želim, da bi bile duhovne oči tega človeka takrat odprte. Potem si nikoli ne bi upal storiti tega greha.'

V tisti sobi je namreč bilo prisotnih veliko angelov in svetnikov, tudi duhovi nekaterih njegovih najdražjih, ki so prišli, da bi mu pomagali. Vsi so bili razžaloščeni nad njegovim sramotnim obnašanjem in eden izmed njih je dejal: 'Prišli smo, da bi mu pomagali, zdaj pa bomo ob njegovi sodni uri morali pričati zoper njega.

Ne more nas videti, vendar mi vsi vidimo, kako se predaja temu grehu. Naj se ta moški vendar pokesa za svoj greh in se tako obvaruje prihajajoči kazni!'"

Zamujene priložnosti

Nekoč sem v svetu duhov videl duha, ki je zaradi očitkov svoje vesti glasno kričal in kot blazen tekal naokoli. Angel je povedal:

"Ta moški je imel na svetu veliko priložnosti, da bi se pokesal za svoje grehe in se spreobrnil k Bogu. Toda kadarkoli ga je njegova vest začela vznemirjati, je njene očitke zadušil s pijačo. Uničil je svojo lastnino in družino in na koncu naredil samomor. In zdaj divja naokoli po svetu duhov kot stekli pes ter se zvija od očitkov vesti ob misli na zamujene priložnosti.

Mi smo mu pripravljene pomagati, vendar mu njegova lastna pokvarjena narava preprečuje, da bi se pokesal. Njegovo srce je namreč otrdelo zaradi greha, čeprav je v njem vedno živ spomin na ta greh.

Na svetu je pil, da bi utišal glas svoje vesti. Tukaj nima nobene možnosti, da bi karkoli prikril.

Zdaj je njegova duša tako gola, da lahko on sam in vsi prebivalci duhovnega sveta vidijo njegovo grešno življenje. Zanj, ki je otrdel od greha, ni drugega izhoda, kot da se skupaj z drugimi zlimi duhovi skrije v temi in tako do neke določene mere ubeži muki, ki mu jo povzroča svetloba."

Kako je bilo grešniku dovoljeno, da pride v nebesa

Nekoč je v moji navzočnosti v svet duhov prispel moški, ki je živel slabo življenje. Ko so mu angeli in svetniki hoteli pomagati, jih je nenadoma začel preklinjati in psovati ter je dejal: "Bog je docela krivičen.

Nebesa je ustvaril za takšne priliznjene suženjske duše, kot ste vi, medtem ko preostanek človeškega rodu meče v pekel. In kljub temu ga imenujete Ljubezen."

Angeli so odgovorili: "Prav gotovo je Bog Ljubezen. Ustvaril je ljudi, da bi za vekomaj živeli v blaženem občestvu z Njim. Toda ljudje so se v svoji trdovratnosti in z njihovim zlorabljanjem svoje svobodne volje odvrnili od njega ter si tako sami pripravili pekel.

Bog nikoli ne vrže človeka v pekel, niti On tega nikoli ne bo storil, temveč si človek, ki se zaplete v greh, sam ustvari pekel. Bog nikoli ni ustvaril pekla."

V tem trenutku se je zgoraj zaslišal nadvse ljubki glas enega izmed visokih angelov, ki je dejal: "Bog dovoljuje, da tega človeka odpeljete v nebesa."

Moški je v spremstvu dveh angelov hitro stopil naprej, vendar je občutil nelagodje, ko je dosegel nebeška vrata in uzrl tisti sveti, svetlobe polni kraj in njegove blažene, srečne prebivalce. "Samo poglej", so mu rekli angeli, "kako lep je ta svet! Pojdi naprej, oglej si našega dragega Gospoda, ki sedi tamkaj na Svojem prestolu."

Pogledal je skozi vrata, toda ko mu je sonce pravičnosti razkrilo nečistost njegovega z grehi omadeževanega življenja, je v silnem gnusu nad samim seboj odskočil in zbežal s tolikšno naglico, da se ni ustavil niti na vmesni stopnji sveta duhov, temveč je kot kamen zletel skozi njo in se z glavo naprej pogнал v brezkončno globino.

Tedaj se je zaslišal nežni, ljubki glas Gospoda, ki je dejal: "Glejte, otroci moji, nikomur ni prepovedano priti sem, tudi temu moškemu tega nihče ni prepovedal ali ga pozval, naj odide. Njegovo lastno nečisto življenje ga je prisililo v beg iz tega svetega kraja. 'Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva' (Jn 3,3)."

Duh morilca

Moškega, ki je nekaj let pred tem ubil krščanskega pridigarja, je v džungli ugriznila kača in je umrl.

Ko je prispel v onostranstvo, je vse okoli sebe videl dobre in zle duhove. In ker je celotna podoba njegove duše nakazovala, da je sin teme, so se ga kmalu polastili zli duhovi in so ga zdaj gnali skupaj s sabo naprej na kraj teme. Eden izmed svetnikov je pripomnil:

"S strupom svoje jeze je ubil Božjega moža in zdaj je njega samega ubil strup kače. Hudič, stara kača, je preko tega človeka ubil nedolžnega. Zdaj je hudič preko druge, njemu enake kače, ubil tega človeka, zakaj 'on je bil od začetka morilec' (Jn 8,44)."

Duh umorjenega

Ko so morilca odpeljali, mu je eden iz množice dobrih duhov, ki so mu prišli pomagati, rekel: "Iz vsega srca sem ti odpustil. Ali ti lahko zdaj kakorkoli pomagam?"

Morilec ga je takoj prepoznal kot tistega moža, ki ga je nekaj let pred tem ubil. Poln sramu in strahu je pred njim padel na kolena. Zli duhovi so nemudoma začeli glasno kričati, vendar so jih angeli, ki so stali nekoliko vstran, opomnili in jim ukazali, naj molčijo.

Potem se je morilec obrnil k tistemu, ki ga je ubil: "Kako si želim, da bi na svetu lahko videl tvoje nesebično, v ljubezni predano življenje tako, kot ga vidim zdaj!

Ker pa sem bil slep in je tvoje telo zakrivalo tvoje resnično duhovno življenje, nisem mogel videti notranje lepote tvojega življenja. S tem, ko sem te ubil, sem mnoge oropal blagoslova in dobrote, ki bi jim ju prinesel ti.

V Božjih očeh sem zdaj za vekomaj grešnik in zaslužim svojo kazen. Ne vem, kaj naj drugega storim, kot da se skrijem v neki temni votlini, ker ne prenesem te svetlobe. Ni le moje lastno srce tisto, zaradi česar se v tej svetlobi počutim bedno. Nasprotno lahko v tej svetlobi vsi razpoznajo vsako nadrobnost mojega grešnega življenja."

Umorjeni je odvrnil: "Svoj greh moraš iskreno obžalovati in se spreobrniti k Bogu. Če boš namreč naredil tako, potem lahko upaš, da te bo Jagnje Božje opralo v Svoji krvi in ti podarilo novo življenje, da boš lahko živel pri nas v nebesih in boš odrešen peklenskih muk."

Morilec je odgovoril: "Ni potrebno, da priznam svoje grehe, ker so vsakomur vidni. Na svetu sem jih lahko skril, tukaj tega ne morem. Rad bi živel v nebesih s svetniki kot si ti. Toda kakšna bo moja usoda v prodornem sijaju in veličastnosti tistega svetlobe polnega kraja, če ne morem prenesti niti šibke svetlobe samorazkritja v svetu duhov?

Zame predstavlja največjo oviro to, da je zaradi mojega greha moja vest tako otopela in otrdela, da se moja narava ne more posvetiti Bogu in kesanju. Mislim, da v meni ni več moči za kesanje. Tako preostane le še to, da me za vekomaj preženejo od tukaj. Oh, to moje nesrečno stanje!" Medtem ko je prevzet od strahu takole govoril, je padel na kolena - in njegovi sopotniki izmed zlih duhov so ga spravili proč v temo.

Tedaj je eden izmed angelov dejal: "Glejte, tukaj sploh ni treba izreči sodniško sodbo. Življenje grešnika se samo po sebi izkaže za krivo. Tega mu ni potrebno povedati ali priversti priče zoper njega. Do neke določene mere se kazni vsakega grešnika prične v njegovem srcu, medtem ko še biva na svetu, toda tukaj občuti njen polni učinek. Tukaj je Bog uredil tako, da se ovni in ovce, torej grešniki in pravični, sami ločijo med seboj po svoji naravi. Bog je ustvaril človeka za življenje in svetlobo, kjer njegovo duhovno zdravje in veselje trajata vekomaj.

Zato noben človek ne more biti srečen v mraku pekla. Prav tako se zavoljo svojega z grehom pokvarjenega življenja tudi v svetlobi ne more dobro počutiti. Tako se bo grešnik ne glede na to, kam se bo obrnil, vedno znašel v peklu. Stanje pravičnega je povsem nasprotno: osvobojen greha je povsod v nebesih."

Duh lažnivca

Nek človek je bil na svetu tako zelo predan laži, da je postala njegova druga narava. Ko je umrl in prišel v svet duhov, je kot ponavadi poskušal lagati. Vendar je bil zelo osramočen, ker so bile njegove misli že vsem znane, še preden je sploh lahko spregovoril.

Tamkaj nihče ne more biti lažnivec, ker tamkaj ne morejo ostati prikrite misli nobenega srca. Ko duša zapusti telo, ima v sebi vtisnjene vse svoje grehe in ko v vsej svoji goloti stoji v svetlobi nebes, lahko vsi vidijo njene grehe in njeni lastni udi postanejo priče zoper njo. Tega madeža ne more izbrisati nič - razen Kristusova kri.

Na svetu je ta človek redno poskušal preobrniti pravico v krivico in krivico v pravico. Toda po svoji telesni smrti je opazil, da sploh ni nobene možnosti oz. ne more obstajati možnost, da bi resnico obrnil v neresnico.

Kdor laže, škodi samo sebi in goljufa samega sebe. Tako je ta človek s svojimi lažmi ubil notranjo zmožnost zaznavanja resnice, ki jo je nekoč imel. Opazujem, kako neizbežno zapleten v svojo lastno prevaro odvrta svoj obraz od svetlobe, ki prihaja od zgoraj, in hiti navzdol daleč proč v temo, kjer nihče razen tistih duhov, ki so mu bili po svoji naravi enaki, ni mogel videti njegove umazane ljubezni do laži.

Zakaj resnica je resnica, in resnica je bila tista, ki je izrekla sodbo nad neresničnostjo tega človeka in ga obsodila kot lažnivca.

Duh prešuštnika

Videl sem prešuštnika, ki je pred nedavnim prispel v svet duhov. Jezik mu je visel iz ust, kakor da bi umiral od žeje. Imel je široko odprti nosnici in z rokami otepal okoli sebe, kot da bi v njem gorel neke vrste ogenj.

Videti je bil tako grd in ogaben, da sem se ob pogledu nanj zgrožen umaknil. Razkošje in telesno lepoto, ki sta ga obdajala, je pustil za seboj na svetu in je zdaj kot stekli pes divje tekal naokoli ter kričal: "Preklete bodi to življenje! Ni je smrti, ki bi lahko končala to mučenje. In tukaj duh ne more umreti, sicer bi se še enkrat ubil, tako kot sem se na svetu ustrelil s pištolo, da bi pobegnil tamkajšnjemu trpljenju. Toda ta muka je veliko večja od tiste na svetu. Kaj naj naredim?" S temi besedami je stekel v smeri teme, kjer je bilo veliko njemu podobnih duhov, in izginil.

Eden izmed svetnikov je pojasnil: "Ni le slabo dejanje greh, tudi hudobna misel in zlobni pogled sta greha. Greh prešuštništva ni omejen na občevanje s tujo ženo, temveč sta greh tudi razuzdanost in živalsko vzburjenje pri občevanju z lastno ženo.

Moški in ženska nista združena zaradi čutnih užitkov, temveč v medsebojno pomoč in oporo, da bi svoje življenje skupaj s svojimi otroci živela v službi človeštva in v čast Bogu. Kdor se odvrne od tega življenjskega smotra, je storil greh prešuštništva."

Duša roparja

Ropar je umrl in prišel v svet duhov. Sprva ga njegovo stanje ali stanje duhov okoli njega ni zanimalo, temveč je po svoji navadi začel grabiti zaklade, ki jih je videl.

Vendar se je zelo ustrašil, ko je opazil, da v svetu duhov vse stvari kakor da govorijo in ga obtožujejo zaradi njegovih hudobnih dejanj. Njegova narava je bila tako pokvarjena, da niti ni poznal prave uporabe stvari niti jih ni bil v stanju pravilno uporabljati.

Na svetu je bila njegova strast tako brezmerna, da je v svoji jezi zavoljo najbolj neznatne stvari ubil ali ranil vsakogar, ki ga je užalil. V svetu duhov je sedaj pričel ravnati prav tako. Proti duhovom, ki so ga želeli poučevati, se je obrnil tako, kot da jih bo raztrgal na koščke, kot pobesneli pes, ki celo v prisotnosti gospodarja ostane neomajen v svoji nameri. Eden izmed angelov je komentiral:

"Če tovrstnih duhov ne bi držali v temi brezkončne globine, bi povsod, kamor bi prišli, povzročali neizmerno trpljenje.

Vest tega človeka je tako uničena, da celo zdaj, v svetu duhov, ne more spregledati, kako je s svojim ropanjem in morjenjem na svetu zapravil svoj lastni duhovni blagor in uničil svojo duhovno zmožnost razločevanja, svoje življenje. Ubijal in pobijal je druge, pravzaprav pa je ubil samega sebe. Samo Bog ve, ali bodo ta človek in njemu enaki več let ali za vekomaj ostali v mukah."

Potem so ga prijeli angeli, ki so bili zadolženi za to, in ga potisnili tja dol v temo, iz katere ne sme priti.

Stanje zločincev na tistem kraju je zares grozno in njihove muke so tako neizrekljivo strašne, da ob pogledu nanje trepeta vsak, kdor jih vidi. Ker je naš zemeljski jezik nezadosten, lahko rečemo le, da je tam, kjerkoli že pač je duša grešnika, povsod in v vseh pogledih samo mučenje, ki niti za trenutek ne preneha.

Gori neke vrste temni ogenj in neprenehoma muči te duše, vendar jih ognjeni zublji niti ne pogoltnejo niti ogenj ne ugasne. Duh, ki je opazoval dogajanje, je pripomnil: "Kdo ve, če to konec koncev vendarle ni očiščujoči plamen?"

V mračnem delu sveta duhov, imenovanem pekel, so številni nivoji in številne stopnje, posebno mesto, na katerem mora duh prenašati svoje trpljenje, pa je odvisno od teže in vrste njegovega greha.

Dejstvo je, da je Bog vse ljudi ustvaril po Svoji lastni podobi, se pravi po podobi Svojega sina, ki je zvesta podoba nevidnega Boga (1 Mz 1,26; Kol 1,15).

Toda zaradi stika z grehom so to podobo iznakazili ter jo naredili nelepo in grdo. Bržkone imajo neke vrste duhovno telo, vendar je le-to nadvse ogabno in grozljivo in če z iskrenim kesanjem in Božjo milostjo ne dosežejo obnove, morajo na vekomaj prenašati muke v tem telesu.

6. Poglavje

*Življenje pravičnih in njihov
veličastni konec*

Življenje pravičnih in njihov veličastni konec

Nebesa ali Božje kraljestvo se v življenju vseh resničnih vernikov začnejo že na tem svetu. Njihovo srce je vedno izpolnjeno z mirom in veseljem, neglede na vsa preganjanja in vse tegobe, ki jih morda morajo prenašati. V njih namreč prebiva Bog, vir vsega miru in življenja.

Smrt zanje ni prava smrt, temveč jim predstavlja vrata, skozi katera za vedno odidejo v svojo večno domovino. Lahko bi rekli tudi takole: Sicer so se že ponovno rodili za svoje večno kraljestvo. Toda ko zapustijo telo, to zanje ni dan njihove smrti, temveč dan njihovega rojstva v duhovni svet in to je zanje ura čezmernega veselja, kar bodo pokazali primeri v nadaljevanju.

Smrt pravičnega

Angel mi je pripovedoval, kako je umiral zvesti kristjan, ki je že trideset let iz vsega srca služil svojemu Učeniku. Nekaj minut pred smrtjo mu je Bog odprl njegove duhovne oči, tako da je, še preden je zapustil telo, lahko videl duhovni svet in je lahko o tem povedal tistim, ki so stali okoli njega.

Videl je, kako so se pred njim odprla nebesa in mu je naproti prišla skupina angelov in svetnikov. Pri vratih je z iztegnjeno roko stal Odrešenik, da bi ga sprejel. Ko se je vse to odprlo pred njim, je od veselja tako vzkliknil, da so se tisti, ki so stali ob njegovi postelji, ustrašili:

"Kako srečna ura zame! " je zaklical. "Dolgo sem čakal na to, da bom videl svojega Gospoda in odšel k Njemu. Prijatelji, pogledajte, kako je Njegov obraz v celoti ožarjen od ljubezni! Pogledajte trumo angelov, ki je prišla zavoljo mene! Kakšen čudovit kraj! Prijatelji, odpravil se bom v svojo resnično domovino. Ne jočite zaradi mojega slovesa, temveč se veselite! "

Eden od tistih, ki so bili ob njegovi postelji, je tiho pripomnil: "Njegov duh je zblaznel." On pa je slišal glas in je odvrnil: "O ne, jaz sem čisto priseben. Želim si, da bi tudi vi lahko videli ta čudoviti prizor. Žal mi je, da je vašim očem skrit. Zbogom! Znova se bomo videli na onem svetu." Ob tem je zaprl oči in dejal: "Gospod, svojega duha priporočam v Tvoje roke", in tako je zaspal.

Kako je potolažil svojce

Kakor hitro je njegova duša zapustila njegovo telo, so jo angeli vzeli v svoje roke in hoteli z njo pohiteti navzgor v nebesa. On pa jih je prosil, naj nekaj trenutkov počakajo. Pogledal je mrtvo telo in svoje prijatelje ter je rekel angelom:

"Nisem vedel, da lahko duh, po tem ko je zapustil telo, vidi svoje lastno telo in svoje prijatelje.

Želim si, da bi me moji prijatelji lahko videli, tako kot jaz lahko vidim njih. Potem name ne bi gledali kot na mrtveca in tudi ne bi žalovali za mano, kot to počnejo zdaj." Zatem je pregledal svoje duhovno telo in videl, da je čudovito svetlo in nežno, popolnoma drugačno od njegovega grobega zemeljskega telesa. Nato je začel svojo ženo in svoje otroke, ki so jokali in poljubljali njegovo hladno truplo, odvracati od njihovega početja.

Iztegnil je svoje nežne duhovne roke in jim začel dopovedovati ter jih z veliko ljubeznijo vleči proč od trupla, vendar ga niso mogli niti videti niti slišati. In ko je skušal spraviti svoje otroke proč, se je zdelo, kot da njegove roke prodirajo skozi njihova telesa, kakor da bi bili zrak, vendar niso ničesar občutili. Potem je eden od angelov dejal: "Pridi, odpeljali te bomo v tvojo večno domovino. Ne bodi žalosten zaradi njih. Gospod sam in tudi mi jih bomo potolažili. Ta ločitev je le za nekaj dni."

Nato se je v spremstvu angelov odpravil v nebesa. Komaj so se nekoliko pomaknili naprej, jim je naproti prišla druga množica angelov in jim je glasno zaklicala "Dobrodošli". Naproti so mu prišli tudi številni prijatelji in dragi sorodniki, ki so umrli pred njim, in ko jih je videl, je bila njegova radost še večja. Pri nebeških vratih so se angeli in svetniki molče razporedili na obe strani. Vstopil je in pod vrati je k njemu pristopil Kristus. Padel je k Njegovim nogam, da bi Ga častil, toda Gospod ga je dvignil kvišku, objel in rekel: "Prav, dobri in zvesti služabnik, vstopi v veselje svojega gospodarja."

Ob tem je moški občutil nepopisno srečo. Solze radosti so se mu vlile iz oči, toda Gospod mu jih je v Svoji veliki ljubezni obrisal in je dejal angelom: "Odpeljite ga v čudovito stanovanje, ki je od samega začetka pripravljeno zanj."

Moški se je še oklepal zemeljske predstave, da bi Gospoda onečastil, če bi Mu ob odhodu z angeli obrnil hrbet. Okleval je. Toda ko je svoj obraz končno obrnil proti stanovanju, je na svoje presenečenje ugotovil, da je lahko videl Gospoda, kamorkoli je pogledal.

Kristus je namreč prisoten na vseh krajih, tako da ga angeli in svetniki vidijo povsod. Moški je bil navdušen nad tem, da je na vseh straneh razen Gospoda videl tudi okolico, ki ga je navdajala z veseljem, in da so tisti, ki so bili po položaju nižji, nadrejene obravnavali brez kakršne koli nevoščljivosti in so obratno tisti, ki so zavzemali višji položaj, bili srečni, da so lahko služili podrejenim bratom. To je namreč Božje kraljestvo in kraljestvo Ljubezni.

V vsakem delu nebes so čudoviti vrtovi, ki ves čas rodijo vse mogoče sladke in okusne sadeže, cvetijo tudi dišeče rože vseh vrst, ki nikoli ne ovenijo. Bitja vseh vrst tamkaj nenehno slavijo svojega Boga, ptice najlepših barv žvrgolijo blagozvočne hvalnice, petje angelov in svetnikov pa zveni tako krasno, da vsakogar, ki ga sliši, popolnoma očara.

Kamorkoli človek pogleda, povsod vidi prizore brezmejne blaženosti. To je v resnici raj, ki ga je Bog pripravil tistim, ki Ga ljubijo. Tamkaj ni sence smrti, niti zmote, greha ali trpljenja, temveč samo resnični mir in čisto veselje za vekomaj.

Nebeška stanovanja

Nato sem videl, kako je ta Božji mož iz velike razdalje preverjal stanovanje, ki mu je bilo namenjeno. V nebesih so namreč vse stvari duhovne in duhovne oči lahko do neskončno velikih razdalj vidijo skozi vse stvari vmes. Skozi vso neskončnost nebes se kaže Božja ljubezen in povsod lahko vidimo, kako mu vse vrste Njegovih bitij v stanju radosti, ki se nikoli ne neha, pojejo hvalo in zahvalo.

Ko je ta Božji mož v spremstvu angelov prispel do vrat njemu namenjenega stanovanja, je nad njimi videl s svetlečimi črkami napisano: "Dobrodošel", in od črk samih se je znova in znova v slišnem odmevu ponavljalo:

"Dobrodošel, dobrodošel". Ko je vstopil v svoj dom, je začuden ugotovil, da je Gospod bil tam že pred njim. Njegovo veselje je zdaj bilo večje, kot bi lahko kdorkoli opisal, in vzkliknil je:

"Zapustil sem Božjo navzočnost in na Njegov ukaz prišel semkaj, zdaj pa vidim, da Gospod sam stanuje tukaj pri meni.

V stanovanju je bilo vse, kar bi si v svoji domišljiji sploh lahko zamišljal, in vse je bilo pripravljeno služiti njemu. V okoliških hišah so v srečnem občestvu živeli svetniki, ki so mu bili po naravi enaki. Ta nebeška hiša je namreč kraljestvo, ki je bilo svetnikom pripravljeno od začetka sveta (Mt 25,34) in to je čudovita prihodnost, ki čaka vsakega resničnega Kristusovega naslednika.

Ponosni duhovnik in ponižni delavec

Duhovnik, ki se je samemu sebi zdel nadvse učen in pobožen, je umrl v zelo visoki starosti. Nedvomno je bil dober mož. Ko so prišli angeli, da bi ga odpeljali na kraj, ki ga je v svetu duhov zanj določil Gospod, so ga odpeljali v vmesno kraljestvo in ga tamkaj pustili v varstvu angelov, ki jim je zaupano poučevanje dobrih duš, pri številnih drugih nedavno prispelih dobrih duhovih, medtem ko so se angeli sami obrnili, da bi šli po drugega dobrega duha.

V vmesnem kraljestvu je vrsta nivojev in stopenj vse tja gor do višjih nebes. Stopnja, na katero se za poučevanje razvrsti posamezna duša, je odvisna od resnične dobrote njenega življenja na Zemlji. Ko so se angeli, ki so duhovnika popeljali na njegovo stopnjo, sedaj vrnili z drugo dušo, po katero so odšli, so jo odpeljali mimo kraja, na katerem se je nahajal duhovnik, na višji kraj.

Ko je le-ta to videl, je vzkipel in glasno zaklical: "S kakšno pravico ste me pustili na polovici poti do tiste čudovite dežele, medtem ko boste tega drugega pripeljali tako blizu? Niti za njim niti za vami ne zaostajam v svetosti ali čemerkoli drugem." Angeli so odvrnili: "Tukaj ne gre za velike in male, tudi ne za več ali manj, temveč za to, da vsakogar odpeljemo na tisto stopnjo, ki si jo je prislužil s svojim življenjem in svojo vero.

Za tisto višjo stopnjo še nisi docela pripravljen. Zato boš moral nekaj časa ostati tukaj in se naučiti nekaj stvari, o njih te bodo učili naši sodelavci. Ko nam bo Gospod potem ukazal, te bomo z velikim veseljem odpeljali v tisto višjo sfero." Duhovnik je odgovoril: "Vse svoje življenje sem poučeval ljudi, kako bodo prišli v nebesa. Česa se naj še naučim? O tem vem vse." Tedaj so učeči angeli odvrnili:

"Zdaj morajo navzgor. Ne moremo jih zadržati, toda odgovorili bomo na tvoje vprašanje. Ne bodi užaljen, prijatelj, če bomo odkriti, ker je v tvojo korist. Misliš, da si tukaj sam. Vendar je tukaj tudi Gospod, čeprav Ga ne vidiš. Ponos, ki si ga razkril ob svoji izjavi: 'O tem vem vse.', ti preprečuje, da bi Ga videl in prišel višje. Zdravilo za ta ponos je ponižnost.

Bodi ponižen in tvoja želja bo izpolnjena." Nato mu je eden izmed angelov povedal: "Moški, ki mu je bil pravkar priznan višji položaj kot tebi, ni bil kakšen učenjak ali slaven mož. Nisi si ga dovolj natančno ogledal.

Bil je prebivalec tvoje lastne občine. Ljudje so ga komajda poznali, ker je bil navadni delavec in je s svojim delom le malo zaslužil. Toda v njegovi delavnici so ga mnogi poznali kot marljivega in poštenega delavca. Njegov krščanski značaj so potrdili vsi, ki so imeli stike z njim. Med vojno je bil določen za služenje v Franciji. Tam ga je nekega dne, ko je pomagal ranjenemu tovarišu, zadela in ubila krogla.

Čeprav je njegova smrt prišla nenadoma, je bil pripravljen nanjo. Zato ne rabi tako dolgo ostati v vmesnem stanju, kot boš moral ti. Njegov nagli vzpon ni pogojen s kakšnim privilegijem, temveč z vrednostjo njegovega duhovnega značaja. Medtem, ko je bil na svetu, sta ga njegovo življenje v molitvi in njegova ponižnost v veliki meri pripravila za duhovni svet. Zdaj je srečen, ker je dosegel kraj, ki je bil določen zanj, in izreka hvalo in zahvalo Gospodu, ki ga je v svoji milosti rešil in mu podaril večno življenje."

Nebeško življenje

V nebesih nihče ne more biti hinavec, ker lahko vsi vidijo življenje drugih takšno, kot je. Vse razkrivajoča svetloba, ki jo izžareva Kristusovo veličastvo, spravlja zlobne do tega, da se skušajo v svojih očitkih vesti skriti. Pravične pa izpolni z največjim veseljem nad tem, da lahko bivajo v Očetovem kraljestvu svetlobe. Tamkaj postane njihova pobožnost očitna za vse ter vse bolj in bolj narašča, ker ni ničesar, kar bi jih lahko oviralo v njihovi rasti. Nasprotno je na razpolago vse za njihovo oskrbo, da bi jim pomagalo.

Stopnja pobožnosti, ki jo je dosegla duša pravičnega, je prepoznavna po lesku, ki ga izžareva njegova celotna podoba. Značaj in narava se namreč kažeta kot zelo jasne mavrične barve različnega sijaja. V nebesih ni ljubosumja. Vsi se veselijo ob opazovanju duhovnega vzpona in blaženosti drugih ter brez kakršnega koli sebičnega razloga vselej skušajo drug drugemu zvesto služiti. Vsi nešteti nebeški darovi in blagoslovi služijo skupni rabi vseh. Nihče nikoli ne pomisli iz sebičnih namenov na to, da bi karkoli zadržal zase, saj je vsega dovolj za vse.

Boga, ki je Ljubezen, vidijo v osebi Jezusa, ki sedi na prestolu v najvišjih nebesih. Pred njim, ki je "Sonce pravičnosti" in "Svetloba sveta", se vse do skrajnih meja Njegovega vesolja razlivajo žarki in valovi svetlobe ter ljubezni, ki podarjajo blagor in življenje. Oblivajo vse svetnike in angele ter vsemu, česar se dotaknejo, prinesejo poživljajočo in obnavljajočo moč.

V nebesih ni niti vzhoda niti zahoda, niti severa niti juga, temveč tako za vsako posamezno dušo kot tudi za vsakega angela središče vseh stvari predstavlja Kristusov prestol. Tamkaj so tudi lepe rože in slastni sadeži vseh vrst ter številne vrste duhovne hrane. Med obedom vsakdo občuti izjemno prijeten okus in zadovoljstvo. Zaužite jedi se širijo iz telesnih por kot prefinjen vonj, ki prijetno izpolnjuje zrak vse naokrog. Skratka: vse želje in vsa hotenja prebivalcev nebes najdejo svojo izpolnitev v Bogu. V vsakem življenju se namreč dovrši Božja volja in tako je vsakdo pod vsemi pogoji in na vseh stopnjah nebes deležen nespremenljive izkušnje čudovite radosti. Zato je konec pravičnega večna radost in sreča.

7 Poglavje

Cilj in namen stvarstva

Cilj in namen stvarstva

Pred nekaj meseci sem ležal sam v svoji sobi in močno trpel zaradi roženične razjede. Bolečine so bile tako hude, da nisem mogel delati ničesar drugega. Tako sem čas preživel v molitvi in priprošnji.

Nekega dne, ko sem molil šele kratek čas, se je pred menoj odprl duhovni svet in videl sem, da je okoli mene veliko angelov. V trenutku sem pozabil vse bolečine, saj sem vso svojo pozornost usmeril na tisti svet. V nadaljevanju bom naštel nekaj stvari, o katerih smo se pogovarjali.

Imena v nebesih

Prebivalce nebes sem vprašal: "Ali mi lahko poveste, pod katerimi imeni vas poznajo?" Eden izmed angelov je odgovoril: "Vsak izmed nas je prejel novo ime, ki ga ne pozna nihče, razen Gospoda samega in tistega, kdor ga je prejel (Raz 2,17). Vsi mi tukaj smo Gospodu služili v različnih državah in ob različnih časih. Nikakor ni potrebno, da bi kdorkoli poznal naša imena, niti da bi povedali svoja prejšnja zemeljska imena.

Sicer bi mogoče bilo zanimivo, če bi jih poznali, toda čemu bi to koristilo?

In dalje: ljudje ne rabijo poznati našega imena, sicer bi nas imeli za velike in bi izkazovali čast nam namesto Gospodu, ki nas je tako zelo ljubil, da nas je vzdignil iz našega omahujočega stanja in nas odpeljal v našo večno domovino, kjer bomo v občestvu Njegove ljubezni za vedno prepevali hvalnice - in to je cilj, za katerega nas je On ustvaril."

Gledati Boga

Spet sem vprašal: "Ali angeli in svetniki, ki živijo v najvišji sferi nebes, vedno gledajo Božje obličje? In če Ga vidijo, v kakšni obliki in v kakšnem stanju se jim prikazuje?"

Eden izmed svetnikov je rekel: "Tako kot je morje polno vode, tako je celotno vesolje izpolnjeno z Bogom in vsak prebivalec nebes vse okoli sebe čuti Njegovo prisotnost. Če se nekdo potopi v vodi, je nad in pod njim ter vse okoli njega samo voda. Na enak način v nebesih občutimo Božjo navzočnost. In tako kot je v vodah morja nešteto živih bitij, tako v neskončnem Božjem bitju živi Njegovo stvarstvo. Ker pa je On neskončen, ga lahko Njegovi otroci, ki so končni, vidijo le v podobi Kristusa.

Tako je Gospod sam dejal: 'Kdor je videl mene, je videl Očeta' (Jn 14,9). V tem svetu duhov duhovni napredek posameznika določa, v kolikšni meri je slednji sposoben poznati in občutiti Boga in tudi Kristus svojo blaženo podobo vsakomur razkrije skladno z njegovim duhovnim razsvetljenjem in njegovo duhovno sposobnostjo.

Če bi se Kristus hotel prebivalcem temnih, spodnjih sfer sveta duhov prikazati v isti blaženi svetlobi, v kateri se prikazuje prebivalcem višjih stopenj, le-ti tega ne bi mogli prenesti. Zato veličastnost Svojega razodetja ustrezno omili glede na stopnjo razvoja in sposobnosti vsake posamezne duše."

Nek drugi svetnik je dodal: "Zares se lahko čuti in občuti Božjo navzočnost, vendar se je ne da izraziti z besedami. Tako, kot sladkobo sladkega zaznamo z okusom in ne skozi nek še tako nazoren opis, tako vsakdo v nebesih doživi veselje Božje navzočnosti in vsak v duhovnem svetu ve, da je njegovo doživetje Boga resnično, tako da mu nihče ne rabi poskušati pomagati z besednim opisom slednjega.

Oddaljenost v nebesih

Vprašal sem: "Koliko so nebeške bivanjske sfere oddaljene med seboj? In če je prebivalcem ene sfere prepovedano oditi v drugo sfero zato, da bi tamkaj prebivali, ali jo lahko obiščejo?"

Eden od svetnikov je odvrnil na to: "Za vsako dušo je bivališče določeno na tisti višini in stopnji, za katero je glede na svoj duhovni razvoj sposobna, vendar lahko za kratek čas odide tudi na obisk v druge sfere. Če se prebivalci višjih sfer spustijo v nižje, dobijo neke vrste duhovno pregrinjalo, zato da sijaj njihove pojave ne bi preveč razburil prebivalcev nižjih in temnejših sfer.

Prav tako je, kadar kdo iz nižjih sfer gre navzgor v višjo. Potem tudi on prejme neke vrste duhovno pokrivalo, da lahko prenese svetlobo in veličastnost tistega kraja."

V nebesih nihče ne opazi oddaljenosti. Kakor hitro se namreč nekomu porodi želja, da bi odšel na nek kraj, se nemudoma znajde tam. Razdalje se občutijo samo v materialnem svetu. Če nekdo želi videti svetnika v drugi sferi, bodisi omenjenega samega v trenutku te misli odpeljejo tjakaj ali pa se oddaljeni svetnik nenadoma pojavi pred njim.

Posušeni figovec

Prebivalce nebes sem vprašal: "Vse je ustvarjeno z določenim namenom, vendar se včasih zgodi, da ta namen ni izpolnjen. Tako je bil namen figovca, da obrodi sadove. Toda ko ga je Gospod našel brez sadov, je pustil, da se posuši. Mi lahko pojasnite, ali je bil njegov namen izpolnjen ali ne?"

Svetnik je odgovoril: "Nedvomno je bil njegov namen izpolnjen, in to več kot izpolnjen. Gospod življenja vsakemu bitju podari življenje za čisto določen namen. Toda če ta namen ni izpolnjen, ima moč, da življenje znova vzame, da bi tako izpolnil višji namen. Več tisoč Božjih služabnikov je žrtvovalo svoje življenje, da bi poučevali druge in jih povzdignili. S tem, ko so izgubili svoje življenje za druge, so le-tem pomagali in tako izpolnili višji namen Boga.

In če je upravičeno, če je celo zelo imenitna služba, da človek, ki je nad figovcem in nad vsem ostalim stvarstvom, žrtvuje svoje življenje za druge ljudi, kako je lahko potem krivično, če navadno drevo žrtvuje svoje življenje v poduk in svarilo blodečemu ljudstvu?

S tem figovcem je Kristus judom in celotnemu svetu dal veliki nauk, da se morajo vsi tisti, katerih življenje je brez sadov in ki zgrešijo namen, za katerega jih je Bog ustvaril, posušiti in umreti."

Dejstva pripovedi nam nazorno kažejo, da se je bigotno in ozko življenje judovskega ljudstva tedanjega časa posušilo kot figovec zaradi njegove brezplodnosti. Tudi če se navzven zdi plodno, je brezplodno življenje drugih za mnoge vir prevare ter bo zato prekleto in uničeno. Če bi kdo hotel ugovarjati, da ni bil letni čas teh sadov,

ko je Gospod preklel figovec, in da naj torej ne bi iskal fig, mora premisliti o tem, da za dobra dela ni določenih časov, ker so vsi časi na enak način predvideni za dobra dela in mora vsakdo sam poskrbeti za to, da bo njegovo življenje plodno in bo tako izpolnil namen, za katerega je bil ustvarjen.

Ali ima človek svobodno voljo?

Spet sem vprašal: "Ali ne bi bilo veliko bolje, če bi Bog človeka in vsa bitja naredil popolne, potem človek ne bi mogel niti grešiti niti se ne bi zaradi greha na svet zgrnilo toliko žalosti in trpljenja? Zdaj moramo namreč v stvarstvu, ki je podvrženo nečimrnosti, prenašati vse vrste trpljenja."

Angel, ki je prišel navzdol iz najvišje stopnje nebes, kjer je imel visok položaj, je odvrnil: "Bog človeka ni ustvaril kot stroj, ki mora delati avtomatično. Prav tako ni določil njegove usode, kot je določil usodo zvezd in planetov, ki se ne morejo odmakniti iz svojega določenega tira, temveč je ustvaril človeka po Svoji podobi in podobnosti s svobodno voljo, z razumom, z zmožnostjo odločanja in s sposobnostjo neodvisnega ravnanja, tako da je nad vsem drugim stvarstvom.

Če človek ne bi bil ustvarjen s svobodno voljo, ne bi mogel uživati v Božji navzočnosti ali nebeških radostih. Bil bi namreč kot navaden stroj, ki se premika brez znanja in čutenja, ali kot zvezde, ki brez zavesti brzijo po neskončnem prostoru.

Ker pa ima človek svobodno voljo, predstavlja zaradi konstitucije svoje narave nasprotje tovrstni brezdušni popolnosti, saj bi takšna popolnost dejansko bila zgolj nepopolnost. Takšen človek bi namreč bil samo suženj, ki bi ga njegova dejanska popolnost silila v dejanja, ob katerih ne občutil nobene radosti, ker ne bi imel izbire.

Zanj potem ne bi bilo nobene razlike med bogom in kamnom."

Človek, in z njim celotno stvarstvo, je podvržen nečimrnosti, vendar ne za vekomaj. S svojo neposlušnostjo je človek sebe in vsa druga bitja spravil v težave in trpljenje tega stanja nečimrnosti.

Samo v tej duhovni bitki se lahko njegove duhovne moči v celoti razvijejo, in samo v tej duhovni bitki se lahko nauči lekcije, ki je potrebna za njegovo popolnost. Če človek nazadnje zaradi tega doseže stanje popolnosti nebes, bo Bogu hvaležen za bitke in trpljenje zdajšnjega sveta, ker bo potem docela razumel, da "njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu" (Rim 8,28).

Angeli so se z mano pogovarjali še o številnih drugih stvareh, vendar je nemogoče, da bi vse to zapisal. Ne le, da na svetu ni jezika in prispodob, s katerimi bi lahko izrazil smisel teh tako globokih duhovnih resnic, temveč angeli sami niso želeli, da bi to poskusil. Kdor ni imel duhovnih izkušenj, namreč ne more razumeti teh stvari.

Zato obstaja nevarnost, da bi utegnile pri mnogih povzročiti nesporazume in zmote, namesto da bi bile v pomoč. Tako sem pisal le o nekaterih najpreprostejših stvareh, o katerih smo se pogovarjali, upajoč, da bodo mnogim ljudem pokazale pravo pot ter jim bodo hkrati v svarilo, poduk in tolažbo.

Prav tako ni več daleč čas, ko bodo moji bralci odšli v duhovni svet, kjer bodo vse te stvari videli na lastne oči. Toda preden za vedno zapustimo ta svet, da bi odšli v našo večno domovino, moramo s pomočjo Božje milosti in v duhu molitve zvesto dokončati zadano nalogo.

Potem bomo izpolnili namen svojega življenja in brez najmanjše sence žalosti prišli v večno radost, v kraljestvo našega nebeškega Očeta.

Sklepna beseda

Ker se vedno znova pojavlja vprašanje, ali ni bilo več slišati o Sadhu Sundar Singhu in kakšen je bil konec njegove zemeljske poti, bi želel na kratko sporočiti, kaj je o tem poročal rev. Andrews v svoji zadnji knjigi o njem.

Pozimi 1927/28 je Sundar Singh veliko trpel, krvavel je iz želodca in pljuč, tudi oči so ga močno bolele. Na eno oko je bil skoraj slep, tako da je njegove prijatelje zelo skrbelo zanj in so ga na vsak način hoteli odvrniti od njegove namere, da bi se spomladi odpravil na zelo nevarno potovanje v Tibet.

Sam pa je bil v sebi prepričan o tem, da je ta načrt po Božji volji in se ni dal odvrniti od njega. Tako je aprila leta 1928 zapustil svojo domovino in prijatelje z obljubo, da jih bo neprestano obveščal o svojem počutju.

Prvi del poti je prepotoval z železnico. Iz končne postaje je še poslal razglednico, da je srečno prispel in se bo zdaj priključil karavani preko prelaza Khyber. To je bil zadnji znak življenja, ki so ga prejeli njegovi prijatelji.

Ko je potem minilo več tednov, celo mesecev brez kakršnega koli sporočila, jih je pričelo močno skrbeti, kaj se je zgodilo z Sadhujem, in odločili so se, da ga bodo poiskali.

Trije moški so se odpravili na pot. Odpotovali so v tisto negostoljubno področje in ob veliki nevarnosti za lastno življenje iskali Sadhuja ter poizvedovali za njim. Vendar za njim niso našli nobene sledi in nihče jim ni mogel povedati, kakšna je bila njegova usoda: ali je padel v katero izmed grozljivih sotesk ali pa je med tistimi, ki so med potjo umrli za posledicami kakšne kužne bolezni in so jih potem bodisi sežgali ali vrgli v reko.

Vendar mnogi izmed njegovih prijateljev menijo, da je Učenik vzel svojega posvečena Božjega služabnika, kot je nekoč Henoha. Spet drugi verjamejo, da se skriva nekje na tistem samotnem področju, da bi bil sam z Bogom, in se bo kasneje vrnil v javnost. Konec širom po svetu priljubljenega Sadhu Sundar Singha tako zaenkrat ostaja skrivnost. A mi vemo, da je na varnem v Božjih rokah, ne glede na to, ali še živi tukaj ali v tistem svetu svetlobe, ki ga je lahko tolikokrat gledal.

D.Fr.